

Uvod

Reč klasifikacija označava podelu, raspored, razvrstavanje . Klasifikacija nauka predstavlja proces grupisanja sveukupnog ljudskog znanja prema unapred postavljenim kategorijama u kojima je prihvaćen numerički ili slovni sistem označavanja. Istorijski razvoj klasifikacije nauka se odvija u tri osnovne etape. U prvoj etapi, koja se odnosi na antiku i srednji vek, imamo nerazgraničenost nauka. Karakteristično za ovu fazu je indentičnost pojma filozofije sa pojmom cele nauke. Skoro svi veliki antički filozofi su imali svoje klasifikacije nauka. Posebno Platon i Aristotel . Veliki broj tih klasifikacija predstavlja osnov za većinu kasnijih modela klasifikacije. U manastirskim bibliotekama srednjeg veka, koje su imale primat u tom razdoblju, poštovana je specifična doktrina u klasifikovanju znanja. Dela su se razvrstavala na dela savremenih i strajjih pisaca, na latinske i grčke tekstove, i smeštana po grupama u odvojene ormane. Na srednjovekovnim univerzitetima podela se vršila prema nastavnom planu. Izučavao se trivijum (gramatika, retorika, logika) i kvadrivijum (aritmetika, geometrija, astronomija i muzika). U drugoj etapi, od 15. do 18. veka, dolazi do diferencijacije nauka. Tada se od filozofije, kao samostalne nauke, odvajaju prvo matematika, mehanika i astronomija, a kasnije i fizika, hemija, biologija, geologija, antropologija, psihologija i društvene nauke. Za ovu fazu razvola klasifikacionih sistema karakterističan je subjektivni pristup. Prvi ga je razvio Frnesis Bekon sačinivsi klasifikaciju zasnovanu na tri elementa: pamćenje (istorija), mašta (knjževnost i umetnost) i razum (filozofija, teologija i prirodne nauke). Klasifikacije Humanizma i Renesanse daju Konrad Gesner i Gabrijel Node .

Doprinos klasifikaciji nauka 18. veka daje Ogist Kont , koji znanje deli na sledeće kategorije: matematika, fizika, hemija, biologija, sociologija i astronomija. Razvoj nauke tekao je u pravcu daljeg raščlanjivanja unutar pojedinih nauka, ali u pravcu međusobnog povezivanja do tada odvojenih i zasebnih područja. Poznate klasifikacije 19. i 20. veka su: Djuieva decimalna klasifikacija (1876), Ekspanzivna klasifikacija Čarlsa Ejmia Katera (1891-1893), Univerzalna decimalna klasifikacija (1895), Klasifikacija Kongresne biblioteke (1898), Ranganatanova Kolon klasifikacija (1933) i Bibliotečko-bibliografska klasifikacija (1960) izgrađena u SSSR. Većina klasifikacionih sistema, prema svojoj strukturi, može da se svrsta u hijerarhijske ili analitičko-sintetičke klasifikacione sisteme. Hijerarhijski klasifikacioni sistemi dosledno razvijaju hijerahijsku strukturu naučnih disciplina. Polazi se od naučnog i stručnog područja

veoma širokog značenja, pa se postupnim sužavanjem dolazi do sasvim preciznih pojmova i detalja. Analitičko-sintetički klasifikacioni sistemi direktno imenuju temu publikacije ne vodeći računa o njenom hijerarhijskom mestu u sistemu nauka.

Bibliotečka klasifikacija je svojevrsna identifikacija bibliotečke građe i razvrstavanje bibliotečkog materijala na osnovu nekog prihvaćenog sistema, sa ciljem da se kroz sistem kataloga pomogne korisniku da dođe do informacije iz određene naučne oblasti koja ga interesuje. Zato je svaki klasifikacioni sistem za koji se biblioteka odluči, grupisanje ljudskog znanja u odgovarajuće klase, obeležene numeričkim ili alfabetskim oznakama, koje su rezultat rada pojedinaca ili institucija .

Nastanak Univerzalne decimalne klasifikacije (UDK)

Krajem 19. veka bibliografi su došli na fantastičnu zamisao da sakupe na jednom mestu podatke o svim knjigama i člancima koji su do tada bili izdati na svetu, tj. da sastave opštu svetsku bibliografiju ili katalog opšte svetske produkcije. Ovaj zadatak poveren je, 1895. godine, novoosnovanom Međunarodnom institutu za bibliografiju u Briselu . Osnovane su takođe filijale i predstavništva Međunarodnog bibliografskog instituta u Francuskoj, Nemačkoj, Engleskoj, Švajcarskoj, Poljskoj, Rusiji itd, sa zadatkom da prikupljaju kataloške listiće za izradu planirane svetske bibliografije. Osnivačima Međunarodnog bibliografskog instituta smatraju se belgijski pravници Hanri la Fonten (1854-1943) i Pol Otle (1868-1944), koji su odmah, uz podršku svoje vlade počeli da sakupljaju bibliografski material za džinovsku bibliografiju koja je trebalo da obuhvati oko 25.000 jedinica. Da bi se prikupljeni materijal sredio i učinio što preglednijim bilo je neophodno da se izradi ili prihvati neki već oformljeni klasifikacioni sistem. Neposredno pre donošenja konačne odluke o klasifikacionom sistemu koji će biti primenjen, u Institutu su se nalazili listići sa preko 400.000 odrednica koje je trebalo oklasifikovati. Izbor je pao na Djujjevu decimalnu klasifikaciju (DDK) koja se nalazila tada u svom petom izdanju i zasnovana je isključivo na numeričkom sistemu. Melvil Djuj je dozvolio da se izvrše neke promene u njegovom sistemu i besplatno je ustupio pravo kopiranja svoje klasifikacije. Jedino na čemu je insistirao, i što je u potpunosti uvaženo od starane Pol Otlea i Hanri la Fontena jeste da se u sadržaju DDK u prva tri nivoa podele ništa ne menja. Prilagođavanje DDK išlo je u dva pravca. Prvi zadatak je bilo širenje tablica u četvrtom i daljim nivoima podele, a drugi zadatak se sastojao u razradi opštih

----- CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU -----

<http://www.maturskiradovi.net/eshop/>

**POGLEDAJTE VIDEO UPUTSTVO SA TE STRANICE I
PORUČITE RAD PUTEM ESHOPA , REGISTRACIJA JE
OBAVEZNA.**

**MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL:
maturskiradovi.net@gmail.com**